

розділ перший

— Геть не скидається на добродійну вечірку, — сказала пані Петті Пондер Марії-Антуанетті. — Більше схоже на бійку.

Кицька не відповіла. Вона дрімала на дивані і вважала шкільні вечірки нецікавими.

— Нецікаво тобі, еге ж? Хай їдять торт! Так ти думаєш? Вони багато тортів їдять, хіба ні? Усі ті вітрини з тортами. Господи! Та не думаю, що їхні мами їдять солодощі. Вони такі кощаві, еге ж? Зовсім, як ти.

У відповідь на комплімент Марія-Антуанетта примружила очі. Уся ця пісня про «хай вони їдять собі торт» застаріла ще років сто тому, та й вона недавно чула, як одна із внучок пані Пондер сказала, що фраза мала б звучати «нехай їдять тістечка», та й Марія-Антуанетта взагалі такого не казала.

Пані Пондер взяла пульт від телевізора та зменшила гучність шоу «Танці з зірками». Раніше вона зробила голосніше через шум зливи, але тепер дощ усух.

Хтось кричав. Злісні крики пронизували тишу холодного нічного повітря. Пані Пондер було боляче це чути, ніби вся ця злість була спрямована на неї (у пані Пондер була недобра мама).

— Господи. Думаєш, вони сваряться через столицю Гватемали? Ти знаєш, яка столиця Гватемали? Ні? От і я не знаю. Треба погуглити. І нічого так до мене усміхатися.

Марія-Антуанетта чхнула.

— Ходімо подивимось, що там таке, — енергійно сказала пані Пондер. Вона нервувала і через те храбрувала перед кицькою, достоту, як одного разу перед дітьми, коли її чоловік був у від'їзді, а вночі чулися дивні звуки.

Пані Пондер підвелася, спираючись на ходунки. Марія-Антуанетта прослизнула між ногами пані Пондер (вона не мала анінайменшого наміру демонструвати сміливість), а її власниця посунула ходунки коридором до задньої частини будинку.

Вікна її швацької майстерні виходили на подвір'я державної школи Пірриві.

«Мамо, чи ти здуріла? Ти ж не можеш жити так близько до школи», — вигукнула її донька, коли пані Пондер вперше замислилася, а чи не купити цей будинок.

Та їй подобалося вдень чути шалений гамір дитячих голосів на перервах, вона більше не водила автомобіль, тож їй було байдуже, що вулиця завжди забита тими величезними машинами, схожими на вантажівки, на яких нині всі їздять, і байдуже до жінок у великих сонячних окулярах, що перехилилися через кермо, щоб навздогін школяру вигукнути страшенно важливу інформацію про балет Гаріет, або заняття Чарлі у логопеда.

Нинішні жінки надто серйозно сприймають материнство. Маленькі заклопотані обличчя. Маленькі заклопотані дупи в обтислих спортивних штанях пливуть до школи. Волосся, стягнуте у хвостик, підстрибує в такт крокам. Очі пильно дивляться в екрани мобільних телефонів, що

їх вони тримають у долонях, немов компас. Це смішило пані Пондер. Проте сміялася вона з любов'ю.

Троє її доньок, хоч і були старші, поводитися точнісінько так само. А ще вони були такі гарненькі.

Якщо вона сиділа на ганку з чашкою чаю, або поливала квіти у садку, то зазвичай гукала до матусь, що проходили повз:

— Як ваші справи?

— О, купа справ, пані Пондер! Страшенно заклопотана! — гукали вони у відповідь, простуючи вулицею та тримаючи дітей за руки. Милі, приязні і зовсім трішки співчутливі, адже вони нічим не можуть допомогти. Вона ж така стара! А вони такі заклопотані!

Батьки — а їх на «пробіжці до школи» дедалі більшало — були іншими. Вони майже ніколи не поспішали, йшли вулицею розмірено та розслаблено. Нічого серйозного. Усе під контролем. Саме це вони хотіли сказати. Пані Пондер по-доброму кепкувала і з них також.

Та нині, здавалося, батьки зі школи Пірриві поводитися вкрай погано. Вона підійшла до вікна та відхилила мереживну фіранку. Нещодавно школа заплатила за захист для вікон її дому, після того, як крикетний м'яч розтовк вікно та ледь не вбив Марію-Антуанетту. (Група третьокласників вручила їй листівку з написаними від руки вибаченнями, яку вона і досі зберігає на холодильнику).

По той бік ігрового майданчика стояв двоповерховий будинок із піщаника, на другому поверсі будинку розміщалася актова зала, а ще великий балкон з видом на океан. Пані Пондер ходила туди на кілька прийомів: лекцію місцевого історика, обід, влаштований Друзями бібліотек. То була доволі гарна зала. Часом колишні учні святкували там

свої весілля. Саме там мала б відбутися шкільна вечірка на честь добродійної вікторини. Вони збирали гроші на розумні дошки (і що воно таке?). Звісно, запросили пані Пондер. Її близькість до школи якимось кумедним чином надавала їй почесного статусу, хоч ніхто з її дітей чи внуків там не навчався. Вона сказала: дякую за запрошення, але ні. Бо вважала, що шкільні заходи без дітей не мають сенсу.

У тій само кімнаті проходили щотижневі збори школярів. Щоп'ятниці пані Пондер влаштовувалася у майстерні з чашкою чаю «Англійський сніданок» та імбирно-горіховим печивом. Дитячий спів, що лунав із другого поверху школи, розчулював її до сліз. Вона не вірила в Бога, хіба лиш у ті миті, коли співали діти.

Але зараз ніхто не співав.

Пані Пондер чула, як хтось гучно лаявся. Вона не була ханжею щодо лайки, її старша донька лаялася, як солдафон, але було сумно та неспокійно чути, як хтось жене триповерхові матюки у місці, де зазвичай лунає дитячий сміх.

— Ви що там всі понапивалися? — запитала вона.

Її забризкане дощем вікно розташовувалося на рівні східних дверей — і раптом люди почали виходити. Спалахнули вуличні ліхтарі та освітили вимощений кахлями майданчик навколо входу до школи — немов сцену для вистави. Клубочився туман, і це додавало ще більшого драматизму сцені.

Дивно то було видовище.

Батьки у школі Пірриві мали чудернацьку пристрасть до костюмованих вечірок. Добродійної вікторини було недосить. Із запрошення вона знала, що якийсь мудрагель вирішив влаштувати вечірку «Одрі та Елвіс», а це